

Дмитро МЕЛЬНИК, 2004, м. Ромни, Сумська обл., Україна

ПОРЯТУНОК ІЗ РИЗИКОМ ДЛЯ ЖИТТЯ

Все далі й далі відходять у незвіданність події Другої світової війни, але подвиги, здійснені в ті роки мають жити у віках. Особливо, подвиги порятунку людського життя.

В березні 2013 року пішов із життя мешканець Бобрика Дмитро Федорович Юхно. Чоловік все життя чесно трудився, був одним із найавторитетніших ветеранів краю. Не випадково односельці й досі називають Дмитра Федоровича легендою Бобрика, адже всі пам'ятають про його подвиги. Його ім'я назавжди закарбувалося в їхніх серцях.

У Дмитра Федоровича була виняткова пам'ять, яка зафіксувала багато подій залишеного в історії ХХ століття. Надзвичайно цікавими та повчальними для майбутніх захисників України є його спогади про дитячі роки та про порятунок з друзями одного радянського льотчика, який опинився на крок від смерті в горнилі німецького окупаційного режиму на території Роменщини.

«Однієї жовтневої ночі 1941 року, – розповів ветеран, – зі сторони Полтави прилетів радянський бомбардувальник. Скинувши три бомби на залізничну лінію, він раптом запалав та почав падати. Ми, підлітки, це добре бачили. Літак упав приблизно за кілометр від Бобрика в напрямку Ромен, неподалік залізниці.

Рано-вранці ми з братом Леонідом та ще двома товаришами побігли до місця падіння. Там знайшли уламки фюзеляжу, крил, мотора, які ще димілися. Неподалік лежав загиблий пілот. Хтось уже встиг зняти з нього одяг, годинник. Коли в полі зору з'явилися озброєні німці, ми швидко звідти пішли. Пізніше дізналися, що ще один пілот спустився на парашуті в районі Засулля. Там його й схопили окупанти.

Того дня Леонід побачив білий парашут на густій сосні в болотистій лісовій місцевості. Пощастило, що туди німці не встигли навідатися. Підійшовши ближче, хлопець помітив на стропах льотчика. Той наставив на хлопця пістолет і спитав, хто він. Дізнавшись, що перед ним місцевий житель, парашутист попросив зняти його з дерева. Покликавши на поміч товаришів, брат допоміг пілоту звільнитися, а потім привів його до будинку Мотрі Воспитанник, де його надійно заховали та надали медичну допомогу. Прийшовши до тями, пілот переодягнувся в цивільне. Потім коротко розповів, що він родом із Курська, звати Миколою, звання – старший лейтенант.

Через два дні пілот попросив нас вивести його вночі з Бобрика, щоб далі вже самому просуватися на Курськ. Ми провели його через яр на хутір Галенків. Там він подякував нам за порятунок і пішов. Так ми й не дізналися, чи залишився він живим, дійшов до своїх?» - завершив розповідь ветеран.

Перебуваючи у ворожому окупаційному оточенні та ризикуючи власним життям брати Леонід та Дмитро Юхно разом зі своїми друзями здійснили справжній подвиг. Вони врятували людське життя! Хлопці не злякалися, не відвернулися, хоча й знали, що їх можуть жорстоко покарати. Для хлопців це мало величезне значення, особливо в подальшому житті, адже цей подвиг запалив у них вогник мужності, відваги та нескоренності, головним правилом для них стало – ніколи не здаватися та йти вперед.

Після звільнення Роменщини у вересні 1943 року нашого героя Дмитра Юхна разом із тисячами інших роменців призвали до Червоної армії. Але на фронт хлопець потрапив не відразу. Закінчив школу сержантського складу. Служив у 113-й окремій стрілецькій бригаді. Воював у Прибалтиці в складі 147-го стрілецького полку 43-ї Тартуської

двічі Червонопрапорної дивізії. У 1945 році досвідчений та загартований у боях молодий хлопець вже командував цілим стрілецьким відділенням.

Дмитро Юхно часто розповідав про важкі наступальні бої в березні 1945 року: «Виснажені безперервними сутичками наші дивізії, несучи великі втрати, продовжували просуватися на захід. Особливо запеклий супротив чинили підрозділам у районі станції Іоста, населених пунктів Перконе, Каспарі 637-й, 638-й охоронні німецькі батальйони, 102-й піхотний полк.

«Дивізія о 6:00 оволоділа висотою 119.5 Каспарі й двома полками вийшла на узлісся, – йдеться в журналі бойових дій Тартуської дивізії 24 березня 1945 року. – Протягом дня вела бої за оволодіння рубежем шосе, але безуспішно.

Протягом ночі з 25 на 26 березня 1945 року дивізія вела розвідку й готувалася до виконання бойового завдання. Після короткої артпідготовки о 13.00 оволоділи полотном залізниці. Протягом чотирьох годин частини дивізії продовжували виконувати поставлену задачу з наступу, вели вогневий бій з противником і далі не просувалися».

У цьому бою відзначився та отримав легке поранення роменець Дмитро Федорович Юхно, про що свідчить опис його подвигу в нагородному листі: «в наступальному бою з оволодіння залізничною станцією Іоста Латвійської РСР подавив вогонь кулеметної точки, забезпечив тим самим успішне просування стрільців уперед», за що був нагороджений медаллю «За відвагу».

Після госпіталю Дмитро Юхно знову повернувся на фронт. Воював в лавах Червоної армії до травня 1945 року, потім продовжив службу. Демобілізувався він лише у 1947 році.

На жаль, немає вже серед нас відважного ветерана. Не всі свої подвиги згадав Дмитро Федорович, але він передав нам надзвичайно

важливе правило, яке проніс через своє власне життя – незважаючи ні на що завжди залишатися людиною!

